

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **V. R.**, zast. Mgr. Ing. Dagmar Christophovou, daňovou poradkyní, se sídlem c. k. daňová kancelář, a. s., Rychnov nad Kněžnou, Komenského 41, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové**, Slezská 839, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2011, čj. 46091/010-9014-29.8.2011-53365-17-KH, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce do platebního výměru Okresní správy sociálního zabezpečení Náchod (dále také jen „OSSZ“) ze dne 29. 8. 2011, čj. 46004/130-9014-29.8.2011-22669-705-ES, č. 705/2011, kterým mu byla uložena povinnost uhradit dlužné pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za rok 2007 ve výši 64.305,- Kč, za rok 2008 ve výši 292.369,- Kč, za rok 2009 ve výši 5.159,- Kč, penále z doplatek pojistného za rok 2007 ve výši 15.591,- Kč, penále ze záloh za rok 2008 ve výši 7.500,- Kč a penále ze záloh za rok 2009 ve výši 254,- Kč, tj. celkem 385.178,- Kč.

V jeho odůvodnění uvedla, že žalobce vykonával podle evidence OSSZ samostatnou výdělečnou činnost od 1. 12. 1990 do 31. 3. 2009. Od roku 2004 do

ukončení činnosti byl považován za osobu samostatně výdělečně činnou (dále jen „OSVČ“) vykonávající hlavní samostatnou činnost. K tomu poukázala na ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), a ustanovení § 3 a § 4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“). Dne 29. 3. 2009 podal žalobce opravný přehled o příjmech a výdajích za rok 2008. OSSZ ověřovala údaje o příjmech a výdajích u jeho místně příslušného správce daně a zjistila, že příjmy po odpočtu výdajů uvedené v přehledech za roky 2007 a 2008 nesouhlasí se základy daně sdělenými správcem daně. Žalovaná následně vyzvala žalobce ke kontrole správnosti stanovení výše pojistného, ten však zůstal v přesvědčení o správnosti svého postupu, proto OSSZ provedla nová vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za uvedené roky dle údajů sdělených správcem daně a vystavila předmětný platební výměr.

Žalovaná poukázala na ustanovení § 5 odst. 8, § 7, § 23 odst. 2 písm. a), § 23 odst. 14 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a uvedla, že podle ustanovení § 5a odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2008, platí, že vyměřovacím základem OSVČ pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti je částka, kterou si určí, ne však méně než (od roku 2006) 50% příjmu ze samostatné výdělečné činnosti, a to po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení. U OSVČ se pro účely tohoto zákona za příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení považuje základ daně z příjmů z této činnosti. Pro zjištění základu daně z příjmů u žalobce, tj. osoby, která vede účetnictví, se vychází z výsledku hospodaření dle ustanovení § 23 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmu, který se dále upravuje na daňový základ. Tyto úpravy ovlivňují již základ daně. Z uvedeného žalovaná dovodila, že u OSVČ, která přešla z daňové evidence na vedení účetnictví, ovlivní úpravy základu daně v období, ve kterém vede účetnictví, vyměřovací základ pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Uvedený závěr nemůže dle žalované ovlivnit ani poznámka pod čarou u § 5a odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2008, která odkazuje na § 7 odst. 4 a 5 a § 23 odst. 2 zákona o daních z příjmů, neboť má pouze informativní charakter.

Dle žalované žalobce nepostupoval správně, když v přehledu pro OSSZ v roce 2007 i v roce 2008 neuvedl dle § 23 zákona o daních z příjmů výsledek hospodaření upravený o částky zvyšující hospodářský výsledek, tj. o zbytek pohledávek při přechodu na účetnictví. Podrobně rozvedla a konkretizovala údaje uvedené žalobcem v přehledech o příjmech a výdajích za rok 2007 a 2008 a údaje uvedené správcem daně k základu daně žalobce i údaje uvedené v daňových přiznáních podaných žalobcem za uvedené roky a popsala postup OSSZ při přeuložení plateb zaslaných žalobcem v období od 20. 5. 2008 do 20. 3. 2009 a platbu ze dne 31. 3. 2009 na nedoplatek pojistného v roce 2007 a postup při novém

vyúčtování záloh na pojistné a důchodové pojištění za rok 2008. Dále uvedla, že dne 29. 3. 2010 podal žalobce přehled o příjmech a výdajích za rok 2009, přičemž hlavní samostatnou výdělečnou činnost vykonával do 31. 3. 2009, a vyčíslila pojistné za toto období.

Žalovaná uzavřela, že od 1. 1. 2009 došlo ke změně v definici vyměřovacího základu OSVČ, ta však neměla žádný zásadní dopad na OSVČ, které vedly účetnictví. U těchto osob se po 1. 1. 2009 postupuje při stanovení vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti stejně jako před tímto datem. Od zmíněného data došlo ke změně § 5a odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., a od této změny musí i OSVČ, které vedou daňovou evidenci vycházet při stanovení vyměřovacího základu z daňového základu po úpravách podle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů. Závěrem žalovaná podrobně popsala i postup při stanovení penále vztahujícího se ke stanoveným doplatkům pojistného, které bylo rovněž vyčísleno předmětným platebním výměrem OSSZ.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a z důvodu nesprávného postupu vyměření dlužného pojistného na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za roky 2007, 2008 a 2009 a k tomu se vztahujícího penále, zrušení platebního výměru, kterým byly dlužné pojistné a penále vyměřeny.

Předně namítal, že vyměření dlužného pojistného na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za roky 2007 a 2008 a následně i penále z doplatků pojistného za rok 2007 a 2008 a 2009 není v souladu s ustanovením § 5a zákona č. 589/1992 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2008. OSSZ dle jeho názoru vyměřila pojistné z chybných údajů z přiznání k dani z příjmů fyzických osob v rozporu se zákonnou úpravou stanovení pojistného pro rok 2007 a 2008. Žalobce ocitoval znění příslušných zákonných ustanovení významných pro stanovení vyměřovacího základu pro pojistné na sociální pojištění v roce 2007 a 2008, tj. ustanovení § 5a zákona č. 589/1992 Sb. ve znění pro rok 2007 a 2008, § 5 odst. 1, 2 a 8 včetně přílohy č. 3, § 7 odst. 1 a 8, § 24 odst. 1 a část odst. 2 a podstatné části ustanovení § 23 zákona o daních z příjmů.

Z citované zákonné úpravy žalobce dovodil, že vyměřovací základ se zjišťuje z rozdílu mezi příjmy a výdaji s odkazem na zákon o daních z příjmů, pokud poplatník účtuje v „podvojném účetnictví“, základem daně ze samostatné výdělečné činnosti je jednoznačně základ dle § 7 zákona o daních z příjmů, kde u sociálního pojištění je odkaz právě na § 7 a dále na § 23 odst. 2 tohoto zákona, který hovoří o zjišťování základu daně, tj. nikoliv na další odstavce tohoto paragrafu, což jsou již úpravy základu daně. Úpravy základu daně, do kterých patří i dodanění pohledávek a zásob, začínají v § 23 až odstavcem třetím. Jestliže poplatník přešel z daňové evidence na účtování v účetnictví, zákon o daních z příjmů mu stanoví povinnost upravit základ daně o hodnotu pohledávek a zásob a závazků. Tato povinnost je

upravena v § 23 odst. 8 a v příloze č. 3 zákona a jde o úpravu základu daně. Dodanění pohledávek však není v žádném případě příjem ze samostatné výdělečné činnosti a ani základem daně z příjmů z této samostatné výdělečné činnosti, ale jedná se výhradně o úpravu základu daně. Dle žalobce tedy toto dodanění žádným způsobem nevstupuje do vyměřovacího základu pro pojistné na sociální pojištění, a to ani jednorázově ani postupně rozložené do let 2007 a 2008.

Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalované na poznámky pod čarou k § 5a zákona č. 589/1992 Sb. ve znění pro rok 2007 a 2008 a má zato, že pokud by měl být pro stanovení vyměřovacího základu pro pojistné použit celý § 23 zákona o daních z příjmů, pak by zákonodárce v poznámce nemohl odkazovat na pouhý jeden odstavec tohoto § 23. Dle novely zákona č. 589/1992 Sb. platné od 1. 1. 2009 do vyměřovacího základu pro pojistné na sociální pojištění již úpravy základu daně vcházejí, a to žalobce pro výpočet pojistného za rok 2009 zohlednil. Dle jeho názoru je zcela jednoznačné, že do roku 2008 šlo o základ daně dle § 7 zákona o daních z příjmů bez úprav dle § 23 téhož zákona a od roku 2009 došlo k zásadnímu posunu v tom, že se započítávají i tyto úpravy. K tomu žalobce i podrobně uvedl postup, podle kterého sám stanovil vyměřovací základy pro odvod pojistného za roky 2007 a 2008 a který považuje za správný.

K pojistnému za rok 2009 žalobce namítl, že nebyl důvod k přeuložení plateb, které uvedla OSSZ v dodatečném platebním výměru, neboť v roce 2009 vykonával samostatnou činnost tři měsíce, a to jako činnost vedlejší, přičemž doložil, že již od 1. 1. 2009 trvá jeho pojistný poměr u zaměstnavatele FENIX CZ, s. r. o., splňující znaky hlavní činnosti a že tedy „byl pro účely výkonu samostatné výdělečné činnosti považován za osobu vedlejší“. Z podnikání dosáhl ztrátu (i po úpravě o dodané pohledávky), která byla řádně vykázána i jako vyměřovací základ v přehledu pro OSSZ a nevznikla žádná povinnost k placení pojistného za tento rok.

Žalovaná se k podané žalobě písemně vyjádřila, a to shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Setrvala na svém stanovisku a závěrech uvedených v rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitku ohledně roku 2009 uvedla, že v přehledu o příjmech a výdajích za rok 2009 žalobce sice uvedl, že vykonával vedlejší samostatnou výdělečnou činnost, ale v žalobě zmíněný doklad o výkonu zaměstnání ze dne 27. 3. 2010 OSSZ nepředložil ani s přehledem ani později. Při určení, zda žalobce vykonával v roce 2009 samostatnou výdělečnou činnost hlavní nebo vedlejší, vycházela OSSZ z údajů, které má ve své evidenci. V oznámení o nástupu do zaměstnání u uvedené organizace ze dne 3. 3. 2009 a předložené OSSZ dne 5. 3. 2009 je jako den nástupu do zaměstnání uveden den 2. 2. 2009 a datum ukončení zaměstnání 28. 2. 2009. Další doklad o nástupu do zaměstnání u stejné organizace od 1. 4. 2009 byl OSSZ předložen dne 7. 4. 2009. V souladu s ustanovením § 9 zákona č. 155/1995 Sb. byla samostatná výdělečná činnost žalobce od 1. 1. do 31. 3. 2009 posouzena jako hlavní, což žalobce nikdy v průběhu správního řízení nerozporoval.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když účastníci svůj souhlas udělili způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Správní spis obsahuje veškeré listinné materiály, které popisuje a hodnotí žalovaná ve svém rozhodnutí o odvolání a OSSZ v platebním výměru č. 705/2001. Hlavní spornou otázkou mezi účastníky je otázka správného stanovení vyměřovacího základu OSVČ, která vede účetnictví, pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti v roce 2007 a 2008, tj. zejména otázka výkladu a správné aplikace ustanovení § 5a odst. 1, poslední věty, zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2008. K pojistnému za rok 2009 pak žalobce navíc tvrdí, že samostatnou výdělečnou činnost vykonával v tomto roce po dobu tří měsíců jako činnost vedlejší, nikoliv jako hlavní, a proto že mu povinnost k placení pojistného za rok 2009 nevznikla.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy. Dle ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 589/1992 Sb., jsou osoby samostatně výdělečně činné povinny platit pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pokud jsou účastny důchodového pojištění, a za podmínek stanovených tímto zákonem též zálohy na pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., jsou OSVČ účastny pojištění po dobu, po kterou vykonávají tuto činnost. Samostatná výdělečná činnost se dle ustanovení § 9 odst. 9 téhož zákona považuje za hlavní samostatnou výdělečnou činnost v období, ve kterém se podle odstavců 6 až 8 stejného ustanovení nepovažuje za vedlejší samostatnou výdělečnou činnost.

Podle ustanovení § 5a odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2008, platí, že vyměřovacím základem OSVČ pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti je částka, kterou si určí, ne však méně než ... od roku 2006 50% příjmu ze samostatné výdělečné činnosti, a to odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení. U OSVČ, která vede účetnictví⁵⁷⁾, společníka veřejné obchodní společnosti a komplementáře komanditní společnosti, se pro účely tohoto zákona za příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení považuje základ daně z příjmů⁵⁸⁾ z této činnosti. Přitom poznámka pod čarou označená „57)“ odkazuje na ustanovení § 23 odst. 2 zákona o daních z příjmů a poznámka označená „58)“ uvádí: „např. § 7 odst. 4 a 5 a § 23 odst. 2 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., ve znění zákona č. 259/1994 Sb.“

Zákon o daních z příjmů upravuje ve svém § 7 příjmy z podnikání a jiné samostatné činnosti. Jeho první dva odstavce definují, kterých příjmů se toto ustanovení týká, odstavec třetí stanoví, že základem daně (díličím základem daně)

jsou příjmy uvedené v odstavcích 1 a 2 s výjimkou uvedenou v odstavci 6, tyto příjmy se snižují o výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, přičemž pro zjištění základu daně (díličního základu daně) se použijí ustanovení § 23 až 33. Odstavce 4 a 5 téhož ustanovení § 7, na které odkazuje zmíněná poznámka pod čarou, se týkají definice základu daně společníka veřejné obchodní společnosti a komplementáře komanditní společnosti. Ustanovení § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů stanoví, že základem daně je rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období, upravený podle následujících odstavců. Dle odstavce druhého téhož paragrafu se pro zjištění základu daně vychází: a) z výsledku hospodaření (zisk nebo ztráta), a to vždy bez vlivu Mezinárodních účetních standardů, u poplatníků, kteří vedou účetnictví, b) z rozdílu mezi příjmy a výdaji u poplatníků, kteří nevedou účetnictví.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce byl v roce 2007 a 2008 OSVČ, která přešla v roce 2005 z vedení daňové evidence na vedení účetnictví. Při takovém přechodu se z hlediska daně z příjmů postupuje ve smyslu ustanovení § 5 odst. 8 zákona o daních z příjmů, dle přílohy č. 3 tohoto zákona, dle které se základ daně ve zdaňovacím období, ve kterém bylo zahájeno vedení účetnictví, zvýší o hodnotu zásob a cenin, hodnotu poskytnutých záloh s výjimkou záloh na hmotný majetek a hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem; základ daně se sníží o hodnotu přijatých záloh a hodnotu závazků, které by při úhradě byly výdajem na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Ve smyslu ustanovení § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů pak platí, že při přechodu z daňové evidence na vedení účetnictví u poplatníka s příjmy dle § 7 lze hodnotu zásob a pohledávek, které poplatník evidoval v době zahájení vedení účetnictví, zahrnout do základu daně buď jednorázově v době zahájení vedení účetnictví nebo postupně po 9 následujících zdaňovacích obdobích, počínaje zdaňovacím obdobím zahájení vedení účetnictví.

Jak vyplývá ze shora uvedeného, pro zjištění vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti u žalobce, jako OSVČ, která vedla účetnictví, se za příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení považoval základ daně z příjmů z této činnosti. Jestliže je základem daně dle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů rozdíl, o který příjmy, které převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období, upravený podle následujících odstavců tohoto ustanovení, a dle ustanovení § 23 odst. 2 písm. a) téhož zákona se pro zjištění základu daně u osob vedoucích účetnictví vychází z výsledku hospodaření, pak je základem daně v daném případě nutno rozumět výsledek hospodaření upravený i podle dalších odstavců zmíněného § 23. To znamená, že do základu daně z příjmů žalobce jako OSVČ vedoucí účetnictví vstupují i úpravy základu daně dle ustanovení

§ 5 odst. 8 (přílohy č. 3) a § 23 zákona o daních z příjmů, tj. i úpravy o položky uvedené v odstavci 8 a 14 posledně zmíněného ustanovení.

Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem žalované, že u žalobce jako OSVČ, která v roce 2005 přešla z vedení daňové evidence na vedení účetnictví, ovlivnily vyměřovací základ pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti pro rok 2007 a 2008 úpravy základu daně z příjmů ve smyslu ustanovení § 23 zákona o daních z příjmů. Tento výklad podporuje i změna v definici vyměřovacího základu u OSVČ účinná od 1. 1. 2009, kdy ustanovení § 5b zákona č. 589/1992 Sb. nově stanoví, že vyměřovacím základem pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti OSVČ je částka, kterou si určí, ne však méně než 50% daňového základu; daňovým základem se pro účely tohoto zákona přitom rozumí základ daně (dílčí základ daně) stanovený podle § 7 zákona o daních z příjmů z podnikání a jiné samostatně výdělečné činnosti po úpravě podle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů. Jak vyplývá i z důvodové zprávy, předchozí úprava činila pro stanovení vyměřovacího základu pro pojistné rozdíl mezi OSVČ vedoucími daňovou evidenci a OSVČ vedoucími účetnictví a zmíněnou novelizací zákona č. 589/1992 Sb. od 1. 1. 2009 tak došlo ke změně v tom směru, že i u OSVČ, které vedou daňovou evidenci se nyní při stanovení vyměřovacího základu pro pojistné vychází z daňového základu po úpravě dle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů (dříve pouze z rozdílu mezi příjmy a výdaji bez těchto úprav), tedy nově se tak u těchto osob postupuje stejně jako se již před touto novelizací postupovalo u OSVČ, které vedou účetnictví.

Krajský soud nepřisvědčil názoru žalobce, že na základě poznámek pod čarou k § 5a zákona č. 589/1992 Sb. je nutno dospět k jím prezentovanému výkladu. Je sice pravdou, že poznámky pod čarou do určité míry vyjadřují záměr zákonodárce, mají však pouze informativní charakter, nejsou součástí právního předpisu, nemají normativní charakter a zejména pokud jsou uvozeny slovem „např.“, tak jako poznámka 58), nejde v žádném případě o taxativní výčet tam uvedených paragrafů ani jejich odstavců. Při výkladu určitého ustanovení je tak třeba vycházet z výkladu gramatického, logického a v neposlední řadě i systematiky příslušného ustanovení v kontextu daného zákona.

Pokud jde o žalobní námitky týkající se roku 2009, žalobce poprvé až v žalobě tvrdí, že samostatnou výdělečnou činnost vykonával v roce 2009 jako činnost vedlejší, a k žalobě přiložil potvrzení zaměstnavatele, tj. společnosti FENIX CZ, s. r. o., ze dne 27. 3. 2010 o době trvání a výši příjmů ze zaměstnání za rok 2009, v němž je uvedeno trvání zaměstnání od 1. 1. do 31. 12. 2009 a jako výše vyměřovacího základu pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení uvedena částka 96.000,- Kč. Předtím ani v odvolání proti platebnímu výměru postup žalované, která jeho činnost od 1. 1. do 31. 3. 2009 považovala a posuzovala jako činnost hlavní, nijak nenapadal ani v tomto směru nic nezmínil.

Krajský soud ověřil ve správním spise tvrzení žalované, že žalobce sice v přehledu o příjmech a výdajích za rok 2009 ze dne 27. 3. 2010 (OSSZ podané dne 29. 3. 2010) uvedl, že v roce 2009 vykonával samostatnou výdělečnou činnost vedlejší, ale potvrzení zaměstnavatele ze dne 27. 3. 2010 o době trvání a výši příjmů ze zaměstnání za rok 2009, které předložil soudu nyní se žalobou, OSSZ nepředložil. Ve správním spise je založeno pouze oznámení o nástupu do zaměstnání ze dne 3. 3. 2009 (OSSZ doručené dne 5. 3. 2009), kdy společnost FENIX CZ, s. r. o. potvrzuje datum nástupu žalobce do zaměstnání dne 2. 2. 2009 a ukončení zaměstnání dne 28. 2. 2009. Další oznámení o nástupu do zaměstnání k témuž zaměstnavateli ze dne 1. 4. 2009 bylo OSSZ doručeno dne 7. 4. 2009 a jako den nástupu žalobce do zaměstnání je uvedeno datum 1. 4. 2009.

Jestliže OSVČ v kalendářním roce vykonává zaměstnání (§ 9 odst. 6 písm. a/ zákona č. 155/1996 Sb.), považuje se samostatná výdělečná činnost za samostatnou výdělečnou činnost vedlejší, a to v těch kalendářních měsících, v nichž po celý měsíc byla vykonávána samostatná výdělečná činnost a současně trvaly skutečnosti v odstavci 6 (§ 9 odst. 6, 7 a 8 zákona č. 155/1996 Sb.). Samostatná výdělečná činnost se považuje za hlavní samostatnou výdělečnou činnost v období, ve kterém se samostatná výdělečná činnost nepovažuje za samostatnou výdělečnou činnost vedlejší (§ 9 odst. 9 téhož zákona). Kriteria uvedená v ustanovení § 9 zmíněného zákona jsou tak určující pro posouzení charakteru samostatné výdělečné činnosti jako činnosti vedlejší, neboť jinak se předpokládá, že osoba vykonává hlavní samostatnou výdělečnou činnost. Ustanovení § 15 zákona č. 589/1992 Sb. stanoví, že uvedla-li OSVČ v přehledu o příjmech a výdajích za příslušný rok údaje o vedlejší samostatné výdělečné činnosti, je povinna tyto údaje též doložit, a to nejpozději spolu s tímto přehledem.

Z uvedeného nutno dovodit, že OSVČ se považuje za osobu s hlavní samostatnou výdělečnou činností, dokud kvalifikovaným způsobem neoznámí skutečnosti a nedoloží údaje způsobilé posoudit samostatnou výdělečnou činnost jako samostatnou výdělečnou činnost vedlejší. Nelze proto důvodně vytýkat OSSZ, že na základě jí předložených dokladů posoudila samostatnou výdělečnou činnost žalobce v období od 1. 1. do 31. 3. 2009 jako samostatnou výdělečnou činnost hlavní.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná náhradu nákladů nenárokovala a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by jí v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. listopadu 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu